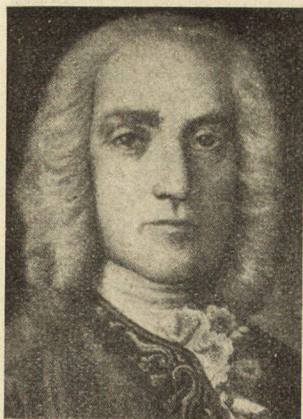

Въ пианото и двамата се оказали еднакво голѣми майстори, но въ органа Хенделъ ималъ предимство. 1715—1719 е капелмайсторъ на Ватиканската църква, 1719—такъвъ на Италианската опера въ Лондонъ,

Доменико Скарлати

където бива поставена операта му „Нарцисъ“, 1721 е дворцовъ пианистъ въ Лисабонъ, а 1725 се връща въ Италия (Неаполъ и Римъ). 1729 отива въ Мадридъ — като учител на кралицата и, споредъ едни, остава тамъ до края на живота си, а споредъ други — се връща въ Неаполъ. Въ своитѣ многобройни творби за пиано С. се явява като създател на самостоятелния клавиренъ стилъ и, като така, има голѣмо значение въ историята на клавирната литература. Въмѣсто старитѣ многогласни форми, въ неговитѣ клавирни творби имаме свободни хомофонни пианистични части — отъ голѣма важностъ за оформяване на клавирния стилъ и техника. Въ нѣкои отъ клавирнитѣ негови творения се намира началото на покъсната соната (за Италия). Броятъ на творенията на С. не е точно установенъ, но приближава къмъ 400.

Скарлати, Франческо — Scarlatti, Francesco — братъ на Алесандро С., църковенъ капелмайсторъ въ Палермо, компониралъ меси, кантати и арии.

Скерцандо, ит. scherzando — шеговито — употребява се обикновено въ съединение съ едно бързо темпо, напр. Allegro sch. = бързо, шеговито, леко — изобщо, единъ начинъ на игриво изпълнение.

Скерцо, ит. scherzo, буквално = игра, шег, глума — се нарича инструментална или вокална свѣтска пиеса, имаща веселъ характеръ, съ живъ ритъмъ и подвижна хармония, чиято форма се установява — отъ като Хайднъ и, главно, Бетховенъ го въведоха въ сонатата, симфонията и камерната музика, като замѣстникъ на менуета — обикновено между бавната и заключителната тѣхни части. Тактътъ и формата на С. е като тази на менуета: $3/4$, и съ трио, но формата се измѣня отъ двойното връщане на триото, и отъ въвеждането на две различни триа. Думата С. се среща за пръвъ пжтъ въ началото на XVII в. у Ант. Цифра (1613), който пише „Scherzi sacri“, а Монтеверди (1628) дава названието „Scherzi musicali“ на една сбирка отъ творби, въ лекъ стилъ, за три гласа, съ инструменти. Макаръ и получило формата отъ менуета, С-то се отличава твърде много по характера си, който въ него (С-то) зависи отъ настроението и изразността на отдѣлнитѣ творчески индивидуалности — до като менуета е единъ установенъ вече, условенъ видъ.

Скието, скиетаменте, ит. schietto, schietamente — просто, непринудено, безъ украшение.

Скипа, Тито — Schipa, Tito — виденъ италиански теноръ, род. 2 ян. 1889 въ Леце, училъ при Джерунда композиция, но следъ като пѣе публично въ Верчели съ много голѣми успѣхъ, се посвещава на пѣние, и скоро заема мѣсто между най-добритѣ тенори на съвременността. Съ голѣмо майсторство изпълнява С., особно, италиански канцони и романси, и французски шансони и жанрови пѣсни.

Склавось, Георгиось — Sclavos, George — гръцки компонистъ, род.